

Álitisváttan

TANN ivi millum javnaðar-
veljarar, sum kanska enn
kundu vera um verandi sam-
gongusamstarv, var á lands-
fundinum í Vági farna viku-
skifti ikki størri enn so, enn at
flokksleiðsla, tingmanning
sum landsstýrisfólk okkara
frá fundinum finga dygga áliti-
sváttan fyri tí politikki, flokk-
ur okkara í hesum samgongu-
skeiði hevur sett sær fyrri at
reka. At ynskini um »sann-
ari« sosialdemokratiskan
politikk eisini hesuferð vóru
størri enn tað, ið væntast
kann av hesum samstarvi, er
bæði sjálvsagt og neyðugt, tí
málini á hesi leið seta vit okk-
um ongantíð ov høg.

EITT er okkara insti vilji, ann-
að hvat er politiskt møgulegt í
verandi støðu. Ásannandi
henda veruleika undrar tað
heldur ikki, at semja var um
at standa enn sterkari saman
um flokk og politikk okkara
— eisini semjupolitikk okkara
við hin landsstýrisflokkin,
sum av okkum verður rikin

mangar ferðir betri enn av
meira hugsjónarlaga fólka-
flokkinum javnlíkum.

HETTA ikki bert tí arbeiðs-
náðirnar altíð eru frægari í
eini tveifyrlokka- enn eini fleir-
flokksamgongu. Men tí tað,
sum ikki einaferð, eisini hesu-
ferð lá á flokki okkara at lata
upp fyrri neyðugu loysnum
til endurreising av samfelag
okkara. Hvussu fegnir vit
vildu, rukku vit ikki einsa-
mallir og einasti flokkur,
ið beyð seg til, var fólkaflokkur-
in, sum eisini í sínum lagi
higartil hevur lagað seg eftir
neyðuga semjupolitikkinum
og vón okkara er, at eisini
fólkaflokkurin fer at duga at
viðganga tað skilagóða í hes-
um søguliga samstarvi og við
endað skeið rósa ferðini,
hóast fólkaflaksloysnirnar
sum so eisini vóru kámaðar
nakað.

TÍ í hesum truplu tíðum
stendur á øllum naglum fyrri
at varðveita tað sum er, og
bert praktiskar og hartil óvan-
ligar loysnir kunnu vika okk-

um rætta vegin.

HUGSKOTINI og viljan hava
vit eins og loysnirnar. Hetta,
saman við dygga áliti fólksins
og teirra, sum á hægsta støði
okkara, á landsfundinum í
Vági, góvu ting- og lands-
stýrisumboðum okkara undir-
tøku við neyðuga rikna poli-
tikkinum, kann ikki annað
enn stimbra flokk okkara til
framhald av ætlaða politikki
sínium.

SERLIGA kunnu vit fegnast
um, at hugsjónarlaga áráði
bert er eggjað hóast allar
sortar, at javnaðarhugsjónin
eisini ber og heldur undir
trongum umstøðum — at hon
tá bara vinnur í megi, hóast
bert varnastu lyftini um skjót-
ar batar — fegnast um at hon
fyri so mong er sámuleikans
lívsinnihald sjálv.

SUM aldandi akur kanska, tá
harðast leikar á, men ikki
sum bos í vindi ella deyða-
gras á naknari hellu. Nei, vit,
ið stuðla flokki okkara hava
fyri eygað annað enn persón-

ligar og politiskar løtuvinn-
ingar. Stavnhalð okkara er ó-
broytandi og tað sama — at
rúmka og lívga um lívsum-
støður hins einstaka og har-
við tryggja størst persónliga
frælsi og ábyrgd í øllum lut-
um.

UTTAN hesa víðskygdu
stevnu, uttan fólksins skila-
góðu fatan av tíðarinnar skift-
andi avbjóðingum, møguleik-
um og avmarkingum í áhald-
andi stríðnum fyrri einum betri
og sannari samfelag, bar
heldur ikki okkara politikkur
so nógv av øðrum í munagóð-
um úrslitum.

HEIÐURIN fyrri okkara hóast
alt góðu úrslitum eiga tí mest
av øllum tey, sum ikki bert
stuðla flokkinn í viðgongd,
men eisini bera hann og
stevnu hans við sær í øllum
hugsandi mótburði. Hesi eru
mong og kjarna floksins har-
eftir — sum bergið í føroysk-
um politikki.

sosigaley

Dimmatattina

DAEBLADIÐ

14. SEPTEMBER

FRIÐ FØROYAR

Syndanna fyrigeving

Oyggtjatiðindi vilja vera
við, at sýslumaðurin í
Klaksvík ger mun á lög-
brótarum:

At syndanna fyrigeving
eisini kundi fáast fyrri
ferðslusyndir, høvdu vit
ikki droymt um. Men
hetta kann væl lata seg
gera í Klaksvík.

Men tað kreyst, at synd-
arin er baptist.

Sýslumaðurin í Klaksvík
blunkar ikki við at
blaka lögreglufrágreiðing-
ar í pappirskurvina, um
tað er ein baptistur, sum
hevur brúkt veginar í
laksvík til Formel 1 koyr-
ing.

Men ikki allar vildu
finna seg í at »bróður-
andin« var sterkari enn
ferðslulógin. Hetta var ein
dani, sum so eisini mátti
taka avleiðingarnar. Eitt

spark í afturpartin, fyrri at
blanda seg uppi »arbeiðið«
hjá sýslumanninum.

Um dagin hevði hesin
danin verið úti og gjørt
ferðslukanningar. Og tá
slíkar verða gjordar enda
ikki so fáir í netinum. Og
hesin dagurin var einki
undantak.

Lögreglufrágreiðingar
vórðu orðaðar og burtur
skrivaðar. Men tá sýslu-
maðurin kom á stöðina
blaðaði hann gjøgnum
bunkan, tók nakrar burtur
úr og koyrði tær í pappir-
skurvina. Pist vekk, og tað
var sýslumaðurin eisini.

Vit hava eingi prógv um
hetta er so ella ikki. Men
er bert ein litil partur av
hesum satt, er tað nóg
mikið at umstøðurnar
verða kannaðar til botns.
At øll standa líka fyrri lög-
ini eru grundlógartreygg-
að rættindi. Tað má eingin
sum helst ivi vera um.

Eyðnuhjólíð ella Scansat

Útlendsku sjónvarpsrásir-
nar frá parabolunum hava
ivaleyst stóran áhuga í
Føroyum. Oyggtjatiðindi
skriva m.a.:

Ein av grundunum til, at
vit føroyingar ikki fáa
henda vælsignaða dekod-
ara er møguliga, at vit
bert gjalda til danska
Scansat, meðan norsk-
svenska Scansat, ið gevur
okkum allar sendingarnar,
ikki fær eitt oyra. Norð-
menn og svar eru mögu-
liga grummur um hetta, og
tað er ikki lóg.

Føroyingar kunnu tí
bert loysa hetta mál á ein
hátt. Vit mugu dropa
norsk-svenska Scansat, og
í staðin senda sendingar-
nar hjá danska Scansat.
So leingi danska TV2 hevur
einkarrættin til
»Eyðnuhjólíð« í danska

rikinum, hava vit ikki
loyvi at siggja hesar send-
ingar í Scansat. Og annars
rokna vit við, at flest øll
heldur velja at fáa tekst til
sendingarnar við fremm-
andari talu, istaðin fyrri at
sleppa at siggja »Eyðnu-
hjólíð« (ólógliga), og so
ikki hava tekst til áður-
nevndu sendingar.

Eisini hava vit føroying-
ar hópin av lutaseðlum og
bingo, fyrri ikki at tosa um
V4, so vit skuldu kunna
fingja okkara girnd nokt-
aða í so máta.

Hóast Eyðnuhjólíð iva-
leyst er rættiliga vælum-
tøkt hjá mongum, tykist
okkum lógð um hetta
liggur í buktini fyrri at aðr-
ar útlendskar sendingar
verða tekstaðar ella ikki.
Skulu vit velja millum
hetta góða eyðnuhjól og
tekst á útlenskum send-
ingum, høvdu vit valt
tekstingina.

Óheppið orðaval

Afturat nógva, góða
og spennandi tilfarin-
um, vit høvdu í sein-
asta leygardagsblað-
num frá bragdarferð
okkara í Belfast, var
eisini ein skemtiteigur
við sonevndum »Ár-
hus-søgum«.

Onkur hevur síðan
undrast yvir, hví júst
hesar vóru í blaðnum.
Rætt er, at tær
kanska ikki vóru so
viðkomandi fyrri allar
lesarar okkara, men
sum vit hava skilt, so
var nógva av hesum
frammi millum spæl-
arnar upp undir henda
stórðyst og helst var
teigurin ætlaður sum
áminning til landsliðs-
hópin, sum maður
okkara hugnaði sær so
frálíka væl saman við.

At so onkur vending
í innganginum til hes-
ar søgur var merktur
av hesum sama ov-

farakæti hjá okkara so
flótandi og vælskriv-
andi ítróttarpenni, er
ongin orsök til at
dylja.

Hugsað verður um
brotið, har skemtandi
verður sagt, at fólka-
slagið kanska ikki
akkurat er nakað
sveinastykki til í út-
sjónd.

Hóast róstir til
skýggja fyrri stóra
bliðskapin seinni í
teiginum, kundu og
áttu írar ikki at verið
soleiðis avmálaðir.

Lesarum okkara og
teimum, ið gjørt hava
vart við orðalagið,
biðja vit fyrigeva okk-
um — og ikki minst
irunum, sum ivaleyst
hava nóg mikið sum
er at stríðast við
aftaná óvænnda úr-
slitið móti føroying-
um.